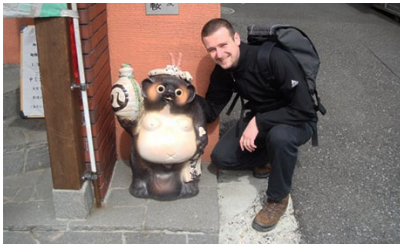

Hetvenegyedik alkalommal gyűlt össze a nagyközönség (ami most mintegy száz főt jelentett), hogy az Országjárók-Világjárók sorozatban a Föld egy újabb messzi vidékét ismerjék meg néhány történeten keresztül. A Tokió-Tajpej-Bangkok, a kelet három arca című előadás egy egészen közeli képet mutat erről a távol-keleti vidékről, egy olyan szemléletből, amit soha nem tudunk megismerni útikönyvek, vagy prospektusok által.

A magát mérnöknek és utazónak kategorizáló **Péter Szabolcs** sokkal inkább a három megapolisz lakóinak mindennapjaiba, az életmód és életfelfogás furcsaságaiba, a nyugatról érkezett embert ért kulturális sokkra hívta fel a figyelmet. Szabolcs történetei nem a klasszikus turisztikai látnivalókat ecsetelték, hanem a keleti élet általános folyamatát mutatták meg.

Legalábbis annak egy kis szeletét, hiszen mindhárom városnak több, mint tízmillió lakosa van, így néhány ott töltött nap, vagy hét csupán egy nagyon rövid bepillantást enged, bár még így is sokkal valódibb képet kap a hallgató az ottani emberekről, mintha egy enciklopédiát olvasna.

Egy város, ami hét

Először Tokióról szólt a sztori, ami a maga 15 millió lakosával egy teljesen idegen hely, ahol az emberek egymástól is idegenek: tölünk meg pláne, hiszen van, aki soha nem is látott fehér embert. Ott mi vagyunk a négerek. Központja nincs, illetve van hét darab, és mindenik ugyanolyan.

A város nagyon kettős: mindenre van automata, amit meg lehet oldani géppel, azt megoldják, bugyit is lehet gépből venni. Ugyanakkor rengeteg látszatomunkát végeznek, van, aki a reptéren annyit csinál, hogy mutatja, merre kell menni, ő tulajdonképpen a jobbra nyíl.

Itt egymás mellett élnek a selyemkimonós nők, akik épp Versace táskát vásárolnak, és kis fémdobozban olyanok, akiknél kanalizálás sincs: ennek ellenére senki sem tűnik boldogtalannak. Az egyén nem számít, nincs individualizmus, mindent feláldoznak a

közösségért, és nagyon fontos a látszat, éppen ezért csillog, villog és világít minden.

Akik sehol sem laknak

A japánok elképesztően udvariasak, annyira, hogy ha útbaigazítást kérünk, akkor is elmondják, merre kell menni, ha nem tudják, és így rossz fele küldenek: mindezt azért, hogy ne bántsanak.

Mindezt nehezíti, hogy Tokióban nincsenek utcák, csak negyedekre osztják a várost, az épületek építési sorrendben kapják a számot, helytől függetlenül, így semmit sem lehet megtalálni.

Az otthon fogalma nem létezik gyakorlatilag, ugyanis nincs laktér. Egy 8 négyzetméteres szobáért havi 700 eurót kérnek, amit nem mindenki engedhet meg magának, így sokan közfürdőkben tisztálkodnak és bérelt szobában laknak, életüket csak a munka, alvás és evés monoton váltakozása tölti ki.

A furcsaságok mindenhol jelen vannak, a cseresznyefa virágzását minden évben csodaként bámuló emberektől a szmokingban táncoló üzletembereken át egészen a nemrégiben még

teljesen legális pedofíliáig.

Ha kitalálják, megcsinálják

Taipei, Tajvan fővárosa már más hely egy picit: ez is óriási (a város szélét gyalogosan 2-3 nap alatt lehetne elérni), de a kultúra más, keveredik a japán és a kínai. Mivel egy fiatal országról van szó, az ősi jelzőt teljesen másképp értelmezik: Szabolcs egy esküvőn vett részt, amit történelmi, ősi épületben tartottak. Mint kiderült, ez a 20. században épült.

Az akarat erő azonban nagyon erős itt, akárcsak Japánban, ha valamit a fejükbe vesznek, azt megcsinálják. Hat milliárd euróból épült például egy gyorsvasút, ami a sziget két végét köti össze, és 350 km/h-s sebességgel halad rajta a vonat. Ehhez képest nálunk egymilliárd euróból 50 kilométer autópályát sikerült összehozni.

Furcsa szokásból itt is akad bőven: az esküvőn például az egyéves gyerekeket leültetik, és körberakják mindenféle tárgyakkal. A hiedelem szerint az első kettő, amit megfog, leírja azt, hogy mi lesz a gyerekből felnőttkorára. Szabolcs szerint többen igyekeznek a sztetoszkóp felé bökdösni a gyerekük kezét.

Nem vernek meg, csak át

„Bangkokban meleg van, élni nem tudnánk ott” – állapítja meg Szabolcs, és a 35 fokos nappali hőmérséklet és 80-90 százalékos páratartalomnak már a hallatára is izzadni kezdünk. A víz egyébként áthatja életüket, a várost átszelő Csaophraja folyó köré szerveződik minden.

Thaiföld egyébként alkotmányos monarchia, és a királyukat valósággal istenítik. Ezt nagyon komolyan veszik, példa erre annak a kissé becsípett férfinak a története, aki poénból a király arcképével díszített bankjeggyel akarta meggyújtani szivarját, amiért 20 év börtönre ítélték. Végül a király kegyelmet adott neki, ő talán nem annyira merev, mint az alattvalói.

Akik egyébként szívesen kérnek el öt-hatszoros árat bármiért, bárkitől, aki nem helyi. Amúgy még így sem drága semmi, de a lehúzás az érezhető. A turisták pénzét meg csak így veszik el, megtámadni nem fognak, mert megszokták, hogy senkinél sincs sok pénz.

Errefelé minden a praktikusság köré épül, így nem meglepő, ha egy templomban bolyongva egyszer csak egy automata mosógépet találunk az egyik fal mellett. A szerzeteseknek is élniük kell valahogy.

Az sem mellékes adat, hogy a világ legnagyobb Toyota gyára nem Japánban, hanem itt, Thaiföldön van, és az itteniek nem is jártak rosszul ezzel az üzlettel, ugyanis minden thai állampolgár magas, 40 százalékos kedvezményt kap Toyota vásárlásakor, ami már egészen

szép összeg.

A különböző sztoriknak persze soha nincs vége, és a rendkívül érdekesre és humorosra sikerült előadás hangulatát nem lehet visszaadni. Két hét múlva jön a 72. epizód, egyelőre titkos előadóval. Gyere el te is!